

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1173/2023
02.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Сање Главонић, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Панчеву К.бр.949/21 од 31.03.2023.године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр. 141/23 од 22.06.2023.године, у седници већа одржаној дана 02.11.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Сање Главонић, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Панчеву К.бр.949/21 од 31.03.2023.године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр. 141/23 од 22.06.2023.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.949/21 од 31.03.2023.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала исплати износ од 5.000,00 динара, те је одређено да ће о трошковима које ће сносити окривљени на име трошкова пуномоћника оштећене бити донето посебно решење.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 бр. 141/23 од 22.06.2023.године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, изјављена преко браниоца Сање Главонић дана 30.05.2023.године, док је пресуда Основног суда у Панчеву К.бр.949/21 од 31.03.2023.године потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА–адвокат Сања Главонић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји

поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА–адвокат Сања Главонић истиче да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се не могу заснивати и то на уверењу ПИ Панчево број 230-23316/2019 од 18.07.2019.године. Бранилац наведено образлаже тиме да ово уверење представља управну потврду издату од стране полицијске управе која није у вези са предметним догађајем, те из исте не произилазе наводи који се тичу угрожавања сигурности оштећене, па је наведени доказ требало издвојити из списка предмета.

Из списка предмета произилази да је дана 18.07.2019. године Полицијска управа Панчево-ПИ Панчево издала уверење број 230-23316/19, којим је потврђено да су дана 26.06.2019.године полицијски службеници ПИ Панчево упућени на интервенцију у Панчево, улица ... број .., на захтев ББ, која је пријавила да има проблема са комшијом. У уверењу је наведено да је патрола полиције обавила разговор са ББ, те је у самом уверењу изнета садржина разговора и наведено шта је том приликом ББ рекла, као и да је њен супруг ВВ том приликом потврдио њене наводе, те је наведено да је разговор обављен са АА и да је исти потврдио исказе ББ и ВВ, а на крају констатовано да је након обављених разговора са актерима догађаја, патрола полиције исте упутила да спор око међе реше путем суда.

Чланом 288. став 1.ЗКП је прописано да полиција може позвати грађане ради прикупљања обавештења, а у позиву се мора назначити разлог позивања и својство у коме се грађанин позива, а ставом 2. истог члана да приликом поступања по одредбама овог члана полиција не може грађане саслушавати у својству окривљеног односно испитивати у својству сведока или вештака, осим у случају из члана 289.ЗКП.

Чланом 289. став 1. ЗКП је прописано да кад полиција прикупља обавештења од лица за које постоји основи сумње да је учинилац кривичног дела или према том лицу предузима радње у предистражном поступку предвиђене овим закоником, може га позвати само у својству осумњиченог, а у позиву ће се осумњичени упозорити да има право да узме браниоца. Ставом 2. истог члана је прописано да ако полиција у току прикупљања обавештења оцени да позвани грађанин може бити сматран осумњиченим, дужна је да га одмах поучи о правима из члана 68.став 1 тачка 1) овог законика и о праву да узме браниоца који ће присуствовати његовом саслушању.

Одредбом члана 237. став 1. ЗКП је прописано да када је у овом закоником прописано да одређени доказ не може бити коришћен у кривичном поступку или да се на њему не може засновати судска одлука, судија за претходни поступак ће по службеној дужности или на предлог странака и браниоца донети решење о издвајању записника о овим радњама из списка одмах, а најкасније до завршетка истраге, док је ставом 2. истог члана прописано да по правноснажности решења, издвојени записници се стављају у посебан запечаћени омот и чувају код судије за претходни поступак издвојено од осталих списа и не могу се разгледати нити се могу користити у поступку.

По оцени Врховног суда, наведено уверење, осим констатације да је полиција поступала критичном приликом, садржи и наводе разговора са лицима која су том приликом била присутна. Имајући у виду да се ради о лицима која имају статус сведока и окривљеног, а да се није радило о саслушању окривљеног у смислу члана 289. ЗКП, већ прикупљању информација од грађана, наведено уверење представља незаконит доказ у смислу члана 237. ЗКП.

Имајући наведено у виду, те чињеницу да је суд на главном претресу прочитао овај извештај као доказ, а да је у образложењу првостепене пресуде на петој страни, други пасус наведено да суд прихвата исказ сведока–оштећене ББ, обзиром да је исти поткрепљен између осталог и писаним доказом-уверењем ПИ Панчево број 230-23316/2019 од 18.07.2019.године, стоје наводи захтева браниоца окривљеног да је суд ценио спорни доказ и свој закључак поткрепио доказом на коме се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати, те да је наведено уверење требало издвојити из списка предмета, обзиром да се ово уверење не може користити као доказ сходно члану 288.ЗКП.

Међутим, одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП је прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда. Из списка предмета произилази да првостепени суд побијану правноснажну пресуду није засновао искључиво уверењу ПИ Панчево број 230-23316/2019 од 18.07.2019.године, већ су чињенице везане за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени АА правноснажно оглашен кривим, утврђене на основу исказа оштећене, сведока ВВ, извештаја лекара специјалисте ОБ Панчево и уверења о здравственом стању ЗБ „Младост“.

Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на уверењу ПИ Панчево број 230-23316/2019 од 18.07.2019.године и како је, по оцени Врховног суда, с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку, очигледно да би и без овог доказа била донета иста пресуда, то неосновано бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, из разлога што је у изреци пресуде наведено да је „окривљени пришао оштећеној, руком је ухватио за надлактицу леве руке, стегао је и унео јој се у лице“, иако члан 138. став 1. КЗ у опису обележја бића предметног кривичног дела као радњу извршења не препознаје физички контакт или напад на оштећеног, а речи које је окривљени упутио оштећеној, по оцени браниоца не представљају озбиљну претњу.

Одредбом члана 138. став 1. КЗ је прописано да ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, казниће се новчаном казном или затвором до једне године.

У изреци побијане пресуде Основног суда у Панчеву К.бр.949/21 од 31.03.2023.године је наведено да је окривљени АА „дана 26. јуна 2019.године око 18,20 часова, у Панчеву, ул. ... бр. ..., претњом да ће напасти на живот и тело угрозио сигурност једног лица, у стању у коме је био способан да схвати значај свога дела и био способан да управља својим поступцима, тако што је док су оштећена ББ и њен супруг ВВ радили у башти истима се обратио претећим речима: „Ја ћу вама показати где је ваша башта, нећете ви више газити овде“, услед којих упућених речи се

оштећена уплашила и узела мобилни телефон да позове полицију, након чега је оптужени њој пришао, руком је ухватио за надлактицу леве руке, стегао је, унео јој се у лице и рекао: „Неће он увек бити ту да те брани!“, мислећи на супруга оштећене ББ, који је у том моменту силазио са мердевина како би оштећену одбранио, које претње су код оштећене изазвале осећање узнемирености и страха, при чему је био свестан свога дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено“, чиме је извршио кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

У конкретном случају, у изреци побијане пресуде је наведено да је окривљени на описани начин, претњом да ће напасти на живот и тело угрозио сигурност једног лица и то оштећене ББ, да је био способан да схвати значај свог дела и био способан да управља својим поступцима при чему је био свестан свога дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, па су на тај начин наведени сви објективни и субјективни елементи кривичног угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим. Стога су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења дела не садржи све елементе предметног кривичног дела, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, образлажући такође повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић